

Pregària: perills, temptacions, confusions (què no és pregària...)

Per anar acabant et presento un seguit de consideracions, qualificades com a perills, temptacions o confusions. Encara que a hores d'ara ja no caldria fer-ho, perquè segur que ja tens clar on són els teus possibles perills, i saps de sobres amb què no podem confondre l'oració. De tota manera t'enumero aquí algunes d'aquestes consideracions.

1. *Confondre l'oració amb un esforç de concentració psicològica.* Ja saps que l'oració és una actitud del cor, una relació d'amistat oberta a la mútua donació.

2. *Creure que el sol acte de pronunciar unes paraules és ja pregar.* Suposo que tens clar que l'oració vocal no és oració si li falta aquesta "atenció amorosa" o aquesta "consideració" de què parlava Santa Teresa.

3. *Creure que la meditació intel·lectual sobre conceptes de Déu és ja oració.* La reflexió o meditació ajuda a preparar l'acte de pregar, però en si mateixa no és un "acte d'amor", que això és també l'oració.

4. *Creure que les distraccions (involuntàries) de la imaginació són un inconvenient.* Recorda: cal buscar recursos que m'ancorin al moment present per tal que, en cas de distracció, pugui tornar al punt en què em trobava en l'oració (la consciència de la respiració, la col·locació corporal, una paraula que vaig repetint interiorment...) I no oblidis les amigues paciència i constància.

5. *Limitar la trobada personal amb Jesús a un nivell de relació sentimental.* La trobada amb Jesús es fa realitat a nivell de fe, no de sentiment. I, si aquest es dóna, no afegeix cap valor a la pregària. El determinant en l'oració no és el sentiment, sinó la fe unida a la voluntat.

6. *L'espiritualisme*. L'oració no ha de ser una excusa per oblidar-nos de la realitat en què vivim i a la qual hem de respondre. La pregària ha de conduir al compromís amb la realitat i ha d'augmentar la nostra responsabilitat personal en la construcció de la nostra persona i del Regne.

7. *El divorci entre vida i pregària*. Som una unitat i tot el que és dispersió ens destrueix com a persones. Assumim que som persones amb contradiccions. Però si es dóna aquest divorci entre vida i pregària, cal repassar a fons i amb sinceritat què passa amb la nostra pregària. L'amor sempre tendeix a unir.

Per acabar, deixem que Santa Teresa ens parli:

"(...) aunque tengáis devoción y regalos, que os parezca habéis llegado ahí (a unión con Dios), y alguna suspensioncilla en la oración de quietud, que a algunas luego les parece que está todo hecho, créeme, que no habéis llegado a unión, y pedid a nuestro Señor que os dé con perfección este amor al prójimo, y dejar hacer a su Majestad, que Él os dará más que sepáis desear".

